

I

Om 5 uur 44 wordt Jamie Gabriel wakker van de wekkerradio die door de stilte knalt. Hij draait zich om en geeft een mep op de sluimerknop om een irritant popliedje uit te zetten van een voormalige boybandzanger die dezelfde kleren draagt en dezelfde pasjes maakt als zijn achtergronddansers. Verschrikkelijk. Op school zeggen sommige kinderen dat ze hem goed vinden. Sommigen vinden dat echt, de rest loopt gewoon mee. Jamie luistert naar Green Day en Linkin Park. Buiten is het nog voor driekwart donker. Hij schakelt de wekker uit en zet zijn voeten op de vloer. Wakker worden is makkelijk.

In de grote slaapkamer slapen mama en papa. Carol en Paul. Het kamerbreed tapijt is lichtblauw. Nieuw. Het leverkleurige spul dat er lag toen ze het huis kochten is verwijderd. Het blauw kleurt beter bij het eiken slaapkamerameublement, zegt mama.

De verhuizing naar het split-levelhuis in ranchstijl aan Richards Avenue in de wijk Wayne Township betekende een hele

verbetering voor de familie Gabriel. Bijna alle straten worden door bomen geflankeerd. De huizen hebben een achtertuin.

Op weg naar de badkamer loopt Jamie langs zijn schoolfoto, die in de gang hangt. Hij haat die foto. Zijn stroblonde haar zat die dag waardeloos. Hij plast. Meer niet. Zijn tanden poetst hij wel wanneer hij terug is, na het ontbijt, voordat hij naar school gaat.

Hij loopt door de keuken – *Pop-Tart?* Nee – en gaat via de tussendeur naar de garage. Mama en papa vinden het geweldig, die aangebouwde garage, de werkbank en de ruimte voor de witte minibus en de blauwe Buick.

Hij trekt de garagedeur half omhoog; hij blijft hangen op zijn rails. Iets met een zwarte vacht schiet als een streep naar binnen en botst tegen zijn onderbenen.

‘Waar heb jij gezeten, Tater?’

Even bonkt de labrador, die om de snuit al grijs begint te worden, met zijn staart tegen Jamies benen. Na een nacht zwerven vindt Tater het heerlijk als de jongen stevig door zijn vacht woelt. De jongen duwt hem van zich af en kruip-loopt onder de garagedeur door.

Daar ligt een hele stapel ochtendedities van de *Star* te wachten. De kranten zijn nog warm van de pers en geven een zurige inktgeur af. Jamie sleept ze naar binnen en gaat aan de slag. Hij vouwt ze in drieën; dat werpt lekker.

Hij vult zijn witte canvas tassen met kranten, hangt ze kruislings over zijn schouders en gaat dan op zijn fiets zitten. De Mongoose is helemaal van hem. Hij heeft hem na hun verhuizing naar Richards Avenue zelf gekocht met zijn bezorgloon van zes maanden. Op het moment dat Jamie diep bukt en onder de garagedeur door naar buiten rijdt, drukt Tater zich opnieuw tegen zijn been aan. De oude hond begint te janken. Hij draait en gaat tekeer zoals hij anders nooit doet.

‘Wat heb jij nou weer?’

Jamie zet zijn voeten op de pedalen en begint aan zijn krantenwijk.

Tater kermt en huilt. Honden weten dingen.

‘Je had naar McDonald’s moeten gaan, vetklep,’ zei Garth Mintz – bijnaam: Rooster, ofwel ‘de Haan’ – tegen Tad Ford, terwijl hij voor hem langs een wentelteefje pakte. Tad keek gekwetst, maar meteen daarop ontspande zijn gezicht weer. De lucht van benzine, het fastfoodontbijt en Tads Old Spice vulde het interieur van de oorlogsschipgrijze Lincoln uit 1981.

‘Jij eet hetzelfde als ik,’ wierp Tad tegen. ‘Jij hebt alleen de mazel dat je er niet dik van wordt.’

Rooster zei niets, begon gewoon op een wentelteefje te kauwen.

Tad baalde ervan dat er geen reactie kwam, maar meer ging hij niet zeggen. Rooster was vijfendertig kilo lichter dan hij, maar hij was een taaie. Pezig. Tad kon zien wat een kracht er in dat lijf zat. Hij had een keer gezien hoe Rooster tijdens een ruzie in het café in een dronken bui de neusvleugel van een of andere kerel openscheurde. Er werd snel een eind gemaakt aan het gevecht en Rooster werd weggesleurd, maar toen hing de hele linkerkant van die kerel zijn neus er al los bij, en bij elke ademtocht klapperde het losse stuk.

Tad had heel wat materiaal tot zijn beschikking als hij Rooster wilde jennen. Om te beginnen stonk de kleine man meestal. Hij douchte zich zelden. Het zweet van zijn pull-ups, push-ups en sit-ups liet hij gewoon zitten. Alleen zijn tatoeages veegde hij schoon. Zijn slappe, roodblonde haar was vet. En dan waren er nog de littekens. Ze lagen dik en rood boven op de huid, over de hele lengte van zijn onderarmen, alsof iemand hem had bewerkt met een uitbeenmes. Toen Tad eenmaal de moed had verzameld om te vragen waar hij ze had opgelopen, antwoordde Rooster alleen maar: ‘Ergens.’ Tad vroeg niet verder.

‘Jij hebt alleen de mazzel dat je er niet dik van wordt,’ herhaalde Tad, kauwend op zijn eigen wentelteefje.

‘Ja, ik heb mazzel.’ Rooster draaide zich om en keek naar de straat, waar het door al die rotbomen nog steeds donker was. ‘Maar je had naar McDonald’s moeten gaan.’

Jamie Gabriel, wielrenner, trapt. Hij schiet langs stille huizen, huizen waar het binnen nog donker is. Hij slingert kranten tuinen in en veranda’s op. Bij iedere worp werkt hij aan zijn techniek en snelheid. Een automatische tuinsproeier bestrijkt vrijwel geluidloos een gazon, nog blauw in het bleke ochtendlicht. Jamie mikt op de voordeur van dat huis, zodat de krant droog blijft. Hij gaat op zijn trappers staan. Met een sissend geluid dooft het licht van een rij straatlantaarns wanneer de ochtend aanbreekt. Papa vindt het geweldig dat ze verhuisd zijn naar een buurt die de traditie van een krantenwijk in stand houdt. Mama is minder enthousiast; haar zoon heeft zijn slaap nodig. Maar weinigen kennen de straten zoals Jamie ze kent. Als ze nog donker en leeg zijn, zijn ze van hem alleen. Aanvankelijk was Jamie zelf ook niet zo enthousiast, toen hij nog aan het werk moest wennen en zich op zijn oude Huffy door zijn krantenwijk heen moest worstelen. Maar toen verdiende hij de nieuwe fiets bij elkaar. Hij heeft een keer een oud verhaal gelezen over een postbode die olympisch wielrenner werd. Waarom zou hij, Jamie, dat zelf ook niet kunnen? Hij heeft een foto. De rimpelende spieren liggen als kabeltouw op de machtige dijen van de zwarte man. Hij ziet eruit alsof hij van plan is om zijn fiets te slopen in plaats van erop te rijden. Jamie kijkt op zijn horloge. Het gaat vlot.

Rooster werpt een blik op de klok in de Lincoln. Die pokkenwagen meurde inmiddels meer naar een oud bezinelek en Tads scheten dan naar de weëig zoete aftershave. Maar de auto was koosjer. Riggi had hem contant betaald en afgeleverd met valse

nummerborden. Rooster had een hekel aan die stomme afhaalklusjes. Hij spande zijn onderarm, voelde de spierkabel bewegen onder zijn slecht geheelde huid en rossige armhaar. Hij had dikke onderarmen voor iemand van zijn postuur, maar hij was dan ook één bonk spieren. Als het om trainen ging was hij gedisciplineerd, maar hij was een luie donder, vreesde hij, waar het bepaalde aspecten van zijn werk betrof. Ja, hij haatte ontvoeringen. Iemand ontvoeren, dat kon iedereen. Nee, hij had liever het huizenwerk. Dat was maar enkelen gegeven.

‘Starten,’ zei Rooster zacht, nogmaals met een snelle blik opzij naar de klok. Hij keek door de voorruit van de Lincoln. Het krenge leek net de brug van het ruimteschip Enterprise.

‘O, shit,’ zei Tad, die zich zowat verslikte in zijn laatste hap aardappelkoekje. De motor kwam op gang, rauw en reutelend.

Op de hoek zagen ze beweging.

Jamie duwt het hoofd omlaag en gaat op zijn trappers staan. Hij gaat zijn record breken. Nee, hij gaat het wéreldrecord verbeteren. Als hij de hoek naar Tibbs om rijdt, gaat hij schuin in de bocht hangen, met zijn rechterschouder omlaag. De canvas tas om zijn linkerschouder is inmiddels lichter en brengt hem nu uit balans. Hij trekt de Mongoose recht en kijkt even op. Auto. Chips. Jamie komt de hoek om en rijdt recht op de roestige grille af. Hij knijpt in de handremmen.

Banden branden zich gierend in het asfalt. Rook en de stank van rubber stijgen op. De zwaar belaste remmen houden het. De voertuigen komen tot stilstand. Centimeters van elkaar.

Met een diepe zucht van opluchting schudt Jamie zijn hoofd. Hij duwt de fiets naar de stoeprand en bukt zich ondertussen om wat gevallen kranten op te rapen.

Autoportieren gaan open. Voetstappen op het plaveisel. Jamie kijkt op. Twee mannen komen uit de auto. Ze komen op hem af. Hij knijpt hard in de handrem terwijl ze naderen.

Carol Gabriel duwt een lok asblond haar achter haar oor en neemt een slok van haar koffie, Folgersbonen, versgemalen, mild gebrand. Haar vriendinnen houden van Starbucks, maar dat vindt zij bitter smaken en ze weet dat ze het drinken vanwege het merk.

Ze staat in de keuken en kijkt naar buiten door het kleine vierkante raam boven de gootsteen. Sinds de verhuizing heeft ze hier op de meeste dagen glimlachend gestaan. Vooral sinds de herfst drie weken geleden met een kleurenexplosie aan de bomen zijn intrede heeft gedaan. Vandaag is er geen glimlach, ook al is het een heldere, zonnige dag. Carols tweede kop koffie stremt inmiddels in haar maag, terwijl Jamie meestal de oprit op komt fietsen wanneer ze haar eerste nog niet eens opheeft.

Paul komt de keuken in. Om zijn nek hangt een blauwe stropdas, nog ongeknoot. Omdat hij verdiept is in een brochure, botst hij tegen een keukenstoel. De stoel schuift piepend over de terracottategelvloer, en er gaat een pijnscheut van Pauls

knie naar zijn dij. Carol kijkt om in de richting van het geluid.

Tweeledige lijfrentes. Nu een uitkering met belastingvoordeel, én een gegarandeerde hoofdsom. Hoe hij het concept moet verkopen, is Paul nog niet helemaal duidelijk, maar hij zal zich nu echt in nieuwe producten moeten verdiepen. Hij gaat zitten en pakt een inmiddels koud geworden geroosterde boterham. Lijfrentes met een variabele uitkering; jaarlijkse inleg voor een verzekering die uitkering bij overlijden garandeert, maar bij het bereiken van de 65-jarige leeftijd verandert in een persoonlijke pensioenopbouwrekening. Aan dat soort producten heeft hij het te danken dat hij naar deze buurt kon verhuizen. Hij verbreedde zijn basis, bereikte een ander type cliënten. Hij koos voor een solide, behoudende aanpak en kocht een huis waarvan hij de maandlasten ook tijdens zijn slechtste maanden kon opbrengen op basis van enkel zijn commissie op die polissen. Het nieuwe plan was om geen slechte maanden meer te hebben.

Paul kauwt op zijn snee geroosterd brood, die hij in zijn rechterhand houdt. Ondertussen drukt hij met zijn linkerhand op zijn pens. Die geeft mee. Tja, vijfendertig jaar. Tot zijn eenendertigste was het een wasbord, maar de afgelopen vier jaar heeft hij het laten versloffen. Met zijn een meter vijfentachtig was hij, een hardloper, het grootste deel van zijn leven mager geweest. Maar toen kreeg hij hielspoor. Artsen adviseerden hem om het operatief te laten verhelpen, maar dat betekende een langdurige revalidatie, dus besloot hij erdoorheen te lopen. Volgens zeggen zou dat niets uithalen en zou de scherpe botvergroeiing de vezelband onder zijn voet in toenemende mate belasten. Volgens alle deskundigen kon je het er niet uitlopen, maar hij had zich in het hoofd gezet dat hij het wel kon. Kilometer na slopende kilometer hield hij het vol, totdat er iets veranderde en meegaf en het ding helemaal wegsleet. Daarna deed zijn werk wat de pijn niet vermocht; hij stopte met hardlopen. Hij begon moe thuis te komen, anders dan van de zware lichamelijke arbeid die hij in zijn jongere jaren had verricht.

Een paar whisky's per week werden er een paar per avond, zodat hij kon slapen. Dat, zo vermoedde hij, had voor het eerste vetrolletje gezorgd. Hij was overgeschakeld op wodka, en dat hielp, maar hij was uit conditie en dat wist hij donders goed.

'Paul, ik ben ongerust.'

Carol staat naast hem. Hij kijkt op. Er ligt een schaduw over haar gezicht.

'Heb jij Jamie buiten gezien?'

'Nee. Hoezo?'

'Hij is niet thuis en ik heb hem niet van zijn krantenwijk terug horen komen.'

'Misschien is hij vroeg naar school gegaan...'

Een hele rits vragen staat op haar gezicht te lezen, en de vriendelijkste is: welk kind gaat er nou vroeg naar school?

Hoe kan een volwassen vent zo achterlijk zijn, is haar eerste gedachte. Ze voelt zich er onmiddellijk schuldig over en drukt hem weg. Maar gedacht heeft ze het wel.

'Nee, natuurlijk niet,' corrigeert hij zichzelf. Hij drinkt zijn koffiekop met grote teugen leeg, veegt een stapel verzekeringsbrochures bij elkaar en staat op. 'Misschien heeft hij pech met zijn fiets.' Carol kijkt hem aan. In haar blik ligt twijfel, geen hoop. 'Ik ben al laat, maar ik zal op weg naar kantoor zijn route volgen en naar hem uitkijken. Bel me als hij komt opdagen. Ik wil weten waarom—'

'Bel me zodra je hem ziet. Bel zodra je kunt. Ik zal bij de familie Daugherty informeren. Misschien zit hij daar.'

'Ja. Dat zal het zijn.' Paul kust haar vluchtig en loopt naar de deur. Het is alsof hij een paspop kust.

Moeders weten dingen.

Pauls blauwe Buick LeSabre rijdt langzaam door de buurt. Er heerst bedrijvigheid in straten waar het een uur geleden nog leeg en stil was. Minibusjes vervoeren kinderen naar school. Oudere

kinderen fietsen in groepjes. Nog oudere kinderen rijden met z'n vieren in een auto naar de middelbare school. Op de stoep lopen joggers en mensen die de hond uitlaten.

Paul blijft met draaiende motor staan voor een miniatuurstopbord, dat wordt vastgehouden door een oudere vrouw met grijs haar en een oranje sjerp om haar bovenlichaam. Terwijl Paul zijn raampje opent, laat ze een groep kinderen van een jaar of acht voor de Buick langs oversteken.

‘Kent u Jamie Gabriel? Hebt u hem gezien?’

‘Niet van naam.’ Haar stem is die van een verstokte roker. ‘Ik ken alleen de gezichten.’

‘Hebt u een krantenjongen gezien?’ vraagt Paul. Hij had nu graag een foto bij zich gehad. ‘Mogelijk met een kapotte fiets.’

‘Zeker weten van niet, alleen maar kinderen op weg naar school.’

Niet gerustgesteld knikt Paul en rijdt door. Op Tibbs slaat hij rechtsaf. Olivieklekken op het wegdek. Jamie is daar niet en Paul ziet verder niets bijzonders. Niet goed wetend wat hij nu moet doen, rijdt hij de rest van de krantenwijkroute en gaat vervolgens naar kantoor.

Rooster zit zijn ochtendbiertje te drinken. Intense gitaarklanken dreunen in zijn hoofd. Hij heeft de hele ochtend Mudvayne gedraaid. Zojuist heeft hij het afgezet, maar hij hoort het nog steeds. Dat kan hij. Het is een van de vele dingen die hij kan, maar anderen niet. Hij is bijzonder. Dat weet hij. Maar hij is niet gelukkig. Een gave hebben is niet hetzelfde als gelukkig zijn. Zijn geest laat zich meeslepen door het gesimuleerde gitaargeweld – hij wil niet nadenken over daarbinnen – tot hij buiten de bestelbus hoort aankomen.

Tad stapt log uit het busje. Hij houdt stevig een sixpack Blue Ribbon vast en een nieuwe lading eten, de tweede ronde van vandaag. Deze keer van McDonald's, zoals hem is opgedragen. Hij nadert

het huis, de doorn in het oog van de buurt. De verf bladdert af, in vlokken en in lange repen. Alleen de ramen aan de zijkant en die van de kamer aan het eind van de gang zijn onlangs geschilderd. Zwart. Dat is hun ‘muziekstudio’, mocht iemand ernaar vragen. Maar niemand doet dat. Dit is het huis waarvan de burens alleen maar hopen dat het verdwijnt, zodat de waarde van hun huizen weer stijgt.

Tad komt binnen, zet een donkere zonnebril af en stopt hem in de borstzak van zijn flanellen overhemd. De woonkamer is armoedig. Tapijt, met de kleur en textuur van linzen. Tweedehandsbanken, groen en oranje, al decennialang niet opnieuw gestoffeerd, nemen zowat de hele kamer in beslag.

De eethoek ligt bezaaid met dozen en wikkels van fastfoodmaaltijden. Rooster zit op een krakkemikkig stoeltje tegenover een op een melkkrat geplaatste, twintig jaar oude kleurentelevisie met een dubbele sprietantenne van aluminiumfolie. De tv is uit. Rooster staart naar het zwarte scherm en hij wiebelt licht mee op de maat van muziek die alleen hij kan horen. Hij heeft geen overhemd aan.

‘Lui varken.’

Rooster houdt zijn blik strak op de televisie gericht terwijl hij zijn middelvinger naar Tad opsteekt.

‘Jij hebt geen arbeidsethos.’

‘Heb je Riggi gesproken?’ vraagt Rooster, alsof Tad nu pas de kamer is binnengekomen en er nog niets is gezegd.

‘Kom toch eens van je luie reet. Moet je jezelf zien.’

‘Ik ben al twee keer binnen geweest sinds jij bent vertrokken,’ zegt Rooster. Zijn toon is vlak. Zijn blik, eveneens uitdrukkingloos, verplaatst zich naar Tad, slaat hem uit het veld. ‘Heb je Riggi gesproken?’

‘Twee keer? Asjemenou, twee keer...’ Tad heeft zich hersteld. ‘Ja, ik heb Riggi gesproken.’

‘Wat zei hij?’

Tad zet het bier neer tussen de troep op de eettafel. Hij opent

een blikje voor zichzelf en werpt er een naar Rooster.

‘Meneer Riggi moet het donderdag hebben.’

Rooster opent het nieuwe biertje en neemt een voorzichtig, keurend slokje. ‘Donderdag. Shit.’

‘Ja,’ zegt Tad, genietend van de verwarring van zijn partner. ‘Hij heeft de afspraak voor donderdag gemaakt, dus ik zou maar eens wat gaan doen als ik jou was.’

‘O? Moet ik wat gaan doen? Doe zelf ook eens wat.’

Daar heeft Tad even niet van terug. ‘Liever niet. Jij bent de pro,’ zegt hij dan.

Rooster knikt lichtjes, tevreden. Dan slaat hij een pil achterover, giet een stevige hoeveelheid bier naar binnen en staat lusteloos op. Vicodin. Wanneer je lichamelijk pijn hebt, verdrijft het de pijn. Wanneer je geen pijn hebt, verdrijft het andere dingen. Hij vermant zich en loopt vastberaden door de gang naar de deur van de achterste slaapkamer.

Tad pikt de stoel voor de tv in, buigt naar voren en schakelt een tekenfilmzender in.

Het geluid van een slot dat van buiten wordt ontsloten en de deur gaat open, zodat er een lichtstreep binnenvalt in de lelijke, verduisterde slaapkamer. De geblindeerde ramen zijn dichtgespijkerd, aan de binnenkant zit een metalen traliewerk. Een bed zonder lakens vormt het enige meubilair. Rooster draait boven zijn hoofd een gloeilamp vast in de fitting zodat de kamer verlicht wordt. Een glimp lijkbleke, betraande huid, angstig in elkaar gedoken tussen het bed en de muur. Het gezicht van de man verhardt zich tot een masker waaruit opwinding noch waanzin spreekt. Het gezicht van de jongen vormt zijn eigen masker, een van pijn en angst en onbegrip en, zo diep onder het oppervlak dat het bijna onzichtbaar is, razernij. Hij zegt niet eens ‘nee’, maar doet een zwakke poging om weg te kruipen voor de man.

‘Daar gaan we weer,’ zegt Rooster. Hij schopt de deur dicht en

zet tegelijkertijd een dreigende stap in de richting van de jongen.
In de woonkamer zet Tad het geluid van de televisie harder.

Verdomme. Waar heeft hij die klotehandleiding van zijn Blackberry nou gelaten? Paul doorzoekt zijn met papieren overladen bureau. Buiten zijn kantoor wordt druk gebeld. Wekenlang heeft hij nummers in dat ding geprogrammeerd en nu krijgt hij hem niet aan de praat. In zijn gelambriseerde kantoor hangt een aantal ingelijste certificaten, hem toegekend vanwege zijn verdiensten als verzekeringsagent. Maar daar heeft hij nu niets aan.

Janine verschijnt in de deuropening. ‘Carol op lijn drie.’ En dan verdwijnt ze weer. Hij had Carol op weg naar zijn werk gebeld en haar gezegd dat ze naar Jamie moest gaan zoeken.

‘Carol? Mijn Blackberry is gecrasht. Is hij komen opdagen? Want dan heeft hij iets uit te-’ Van haar antwoord wordt hij ijskoud vanbinnen. Het is kwart over tien in de ochtend.

‘De politie? Dat kunnen we doen, maar ik weet het niet, hoor. Een beetje drastisch, vind ik...’ Hij staart voor zich uit. Er kan van alles gebeurd zijn. Maar daar wil hij nog niet aan. Misschien willen vaders het niet weten.

‘Als hij na school niet op de normale tijd thuiskomt...’ Hij stopt. Zijn maag brandt. Het zuur borrelt op alsof hij zes koppen koffie heeft gedronken op een nuchtere maag.

‘Nee, je hebt gelijk. Ik kom naar huis en we ondernemen stappen... Oké... Probeer je niet te veel zorgen te maken.’ Maar als hij ophangt, begint hij zich zelf zorgen te maken.

Paul en Carol staan stil in de bureaucratische branding van het drukke politiebureau. Voor hen gaat alles traag, zonder samenhang, als een beschadigde videoband die in de recorder blijft hangen.

Ze staan te gebaren tegen de vlezige brigadier achter de balie.

Later zitten ze aan het bureau van een bezorgd ogende politie-

agent, vullen formulieren in, geven hem foto's.

Nu, terwijl ze stil zitten te wachten op een houten bank, houdt Paul een koud geworden kop koffie in zijn ene hand en Carols koude hand in zijn andere. Haar gelaatstrekken zijn aan het verstrakken – te zien is het nog niet – maar er is inmiddels iets in haar aan het afsterven.

Eindelijk. Eindelijk brengt de bezorgd ogende agent hen naar commissaris Pomeroy in zijn kantoortje met glazen wanden. Pomeroy, een man zacht als een kussen en met een prominente neus, zit achter zijn bureau. Op zijn stropdas prijkt een zilveren dasspeld. In de borstzak van zijn overhemd zitten een zilveren pen en een potlood. Zijn haar is achterovergekamd met Vitalis, op zijn gezicht is een overdadige hoeveelheid Aqua Velva aangebracht, zijn mond is met nicotinekauwgom gevuld.

‘Meneer en mevrouw Gabriel, ik heb uw aangifte bekeken en ik verzeker u dat wij alles zullen doen wat in ons vermogen ligt om u behulpzaam te zijn bij het opsporen van uw zoon, eh... James.’

‘Jamie,’ perst Carol er met opeengeklemd kaken uit.

‘Jamie.’ Pomeroy maakt een aantekening. ‘Ik dacht dat het een afkorting was van—’

‘Nee, zo heet hij. Zo staat het op de geboorteaangifte.’

‘Maar voordat we aan de slag gaan, voordat we er echt tegenaan gaan, wil ik wel zeker weten dat dit om een... tja, dat uw zoon niet is weggelopen vanwege een—’

‘Hij wordt vermist. Dat weet ik zeker. Zulke dingen hoor je aan de lopende band.’

‘Mevrouw, de meeste moeders... Luister, ik bedoel alleen maar dat ik zekerheid wil hebben. Jongens zijn nu eenmaal zoals ze zijn.’

‘Wat?’ Het komt er schor en krakend uit, alsof Paul zijn stembanden in geen jaren heeft gebruikt.

‘Wat ik ermee wil zeggen, is dat het vaak zo is dat een jongen gewoon spijbelt omdat hij geen zin heeft in een wiskundeproef-

werk. Of omdat hij niet met een slecht cijfer voor een biologie-werkstuk wil thuiskomen—'

'Zo is Jamie niet.'

'Mevrouw Gabriel...' Pomeroy gaat achterover zitten en verschuift zijn heupholster met het automatische pistool erin. Hij kijkt Paul dwingend aan.

'Schat, dat zegt natuurlijk iedereen over zijn eigen—'

'Precies,' zegt Pomeroy dankbaar. Hij neemt het weer van Paul over. 'Waarschijnlijk is hij gewoon...'

Hoop is een dun strohalmpje, en een man doet zijn best om zich eraan vast te klampen, maar Carol laat zich er niet mee afschepen. Pomeroy zwijgt bij het zien van haar gezicht.

'Ik stel voor,' steekt hij dan opnieuw van wal, 'dat u met zijn leerkrachten praat. Informeert of alles kits was op school. En dat u aan zijn vrienden vraagt...'

'Best, dat zullen we doen, maar...' zegt Paul.

'Alles wat u zelf kunt doen, bespaart ons werk.' Pomeroy tikt met een zilveren pen tegen de rand van het bureau.

'Wat gaat u doen? Laat u een opsporingsbericht uitgaan?'

'Hebben we al gedaan. We hebben de informatie doorgegeven. Goed, mevrouw. We zullen het groots aanpakken. We beginnen bij uw huis. En waar u werkt, meneer. Ik stuur mijn mensen de huizen langs voor een buurtonderzoek. En ik verlang van u dat u me belt zodra uw zoon weer boven water komt...' Pomeroy leidt hen naar de deur van zijn glazen kantoortje, '... want dat gaat hij doen.' Pomeroy glimlacht geruststellend. 'Heus.' En dan doet hij de deur achter hen dicht.

'Die man gaat ons niet helpen.' Carol zegt het grimmig.

Paul zegt niets.

De wintertijd is ingegaan en het wordt vroeg donker in Indiana. De Buick rijdt naar het huis. Na urenlang zoeken en posters ophangen stapt Paul uit de auto, zoals zo vaak als hij Jamie van voet-

baltraining heeft opgehaald. Paul blijft aan de bestuurderskant staan. Carol, die de hele middag bij de telefoon heeft zitten wachten, verschijnt in de deuropening. Ze schudt haar hoofd. In het licht van de ondergaande zon is Paul een knappe, nog jonge vader. Hij neemt zijn gerieflijke huis in zich op, zijn nog jonge vrouw, die ervoor staat. Een patrouillewagen staat aan de stoep-rand geparkeerd. Hij loopt naar het huis en zij komt hem tegemoet. Ze bereiken elkaar en klampen zich aan elkaar vast op de oprit; geen van beiden weet waaraan ze zich precies vastklampen. De zon zakt weg achter de bomen.

Somber eet Paul zijn avondmaal: cornflakes met koude melk. Op de telefoon is een traceer-opnameapparaat aangesloten dat buiten kan worden afgeluisterd door de twee politiemensen in hun patrouillewagen. Carol zit als in trance naast hem. Er wordt aan de keukendeur gekrabbeld. Carol staat op en laat Tater binnen. Zijn muil is drijfnat van het bloed. Met een theedoek veegt ze hem schoon. Hij is niet gewond – het bloed is van iets anders – en hij dendert de woonkamer in, opgewonden door de geur van de politiehonden die de hele middag door het huis hebben gesnuffeld. Paul schudt nog meer Lucky Charms in zijn kom. De verrassing valt eruit.

‘Daar heeft hij op gewacht. Ik zal het voor hem bewaren.’ Als hij de verrassing op tafel legt, stort hij opeens in. Zijn schouders schokken van het snikken.

Carol staat aan de andere kant van de keuken. Ze komt niet naar hem toe. Even later houdt hij op.

‘Laten we maar naar bed gaan.’ Hij staat op. Misschien worden we morgen wakker en blijkt het allemaal een nare droom te zijn geweest, wil hij zeggen, maar doet dat niet.

Paul loopt alvast naar de trap. Carol doet eerst de lampen van de woonkamer en de veranda aan.

‘Die laten we aan, voor het geval dat.’ Ze volgt hem de trap op.

De deur zwaait open. Er valt licht op de matras, die de jongen van het bed heeft getrokken en als een beschermend afdak schuin over zich heen tegen de muur heeft gezet. Rooster gooit laconiek een met vet doordrenkte fastfoodzak de kamer in en haalt zijn neus minachtend op over de poging van de jongen om zich te verdedigen. Deze heb ik nog niet eerder meegemaakt. Alsof het wat zou helpen. Met een klap slaat hij de deur achter zich dicht. Opnieuw wordt de kamer door duisternis overspoeld.

Paul ligt op zijn rug in de donkere slaapkamer, zonder zich bewust te zijn van de matras waarop hij ligt. Hij lijkt te zweven, in een ruimte die alleen wordt begrensd door zijn misère. Een verdriet waarvan hij zich tot op dat moment geen voorstelling had kunnen maken, sluit hem in en rukt van alle kanten aan hem. De omstandigheden vermorzelen hem, verlammen hem, zuigen hem leeg. Vanuit de badkamer sijpelt een dof rommelend geluid de kamer binnen. Daar, in een vollopend bad, zit Carol te denken aan Jamie als kind van drie, toen hij het wegstroomspelletje speelde dat hij zelf had bedacht. Haal de loodgieter, mammié, ik verdwijn. Ik spoel weg... Carols bleke rug schokt. Het water klettert en raast. Dan beseft ze dat het niet het water is maar haar eigen gekrijs.

Rooster en Tad zitten aan de rommelige eettafel. Er klinkt harde feedbackmuziek en Tad trommelt mee op de maat.

‘Dus hij is op tijd klaar?’

Rooster kijkt naar zijn partner. Tad rookt sinds kort speed, en daar is hij nu high van. Rooster ziet het aan dat smerige vochtlaagje op zijn huid. Het is een gore drug die de poriën opent en vuil en afval lijkt aan te zuigen. Hij moet het gerookt hebben toen Rooster de laatste keer in de slaapkamer was. Walgelijk. ‘Tuurlijk is hij op tijd klaar, mietje.’

‘Want met vroeg bedoelde hij allejezus vroeg, zonsopgang donderdag, snap je, klootzak?’

Tad heeft een wilde, gevaarlijke blik in zijn ogen. Zonder speed zou hij zo niet kijken, denkt Rooster. 'Ja, weet ik, bruinwerker.' Rooster schiet een dop van een bierflesje naar hem toe. Mist die vette klojo net.

'Effe dimmen, jij.' Tad duikt weg, zij het te laat. 'Het was maar een vraag, eikel.'

'Ik ben een professional, holtor.'

Dat is tegen Tads zere been, en even weet hij niet hoe hij moet reageren, hoe hij het op de spits kan drijven.

'Zeg, flikker, moet jij eens goed luisteren,' begint hij en dan opeens klinkt er een klik en heeft hij een mes op zijn keel.

Rooster heeft de tien centimeter lange Spyderco die hij altijd bij zich heeft uit zijn zak gehaald en opengeklikt. Vliegensvlug. Tad voelt de druk van het lemmet op zijn adamsappel, een harde, dunne streep.

'Ik wil geen kik meer van je horen. Geen sorry, niks niet. Begrepen?' De moordlust spat van Roosters gezicht.

Tad Ford knikt langzaam.

De JFK Middenschool gaat net uit. Kinderen stromen naar buiten, naar bussen en auto's van ouders. Carol Gabriel loopt tegen de stroom in naar het lage gebouw, terwijl ze zich afvraagt waarom ze zichzelf dit aandoet, waarom ze niet later op de middag is gekomen. Het is nu vier dagen geleden. De politie staat niet meer bij haar huis. Bij elke rugzak die ze ziet, elk jack, denkt ze heel even dat het Jamie is, voordat ze beseft dat het een ander kind is. Alex Daugherty loopt haar tegemoet en blijft even staan.

'Hoi, mevrouw Gabriel,' zegt hij.

Ze buigt zich naar hem over. 'Alex. Hallo, Alex.' De jongen lijkt te weten dat er iets aan de hand is, maar niet precies wat. 'Je weet toch dat Jamie al een paar dagen weg is?' gaat ze verder. Ze kan zich niet bedwingen, ze moet hem aanraken. Ze strijkt de mouwen van de jongen glad, zijn haar. Haar handen, die onaf-

hankelijk van haar geest opereren, moeten weten dat *déze* jongen in elk geval echt is.

‘Ja.’

‘Weet je of hij... van streek was? Was alles goed op school en zo?’

‘Ja. Is hij weggelopen?’ vraagt de jongen.

‘Dat denken we niet, nee.’ Het gesprek kost Carol nu al moeite. ‘Had hij soms problemen waarover hij jou heeft verteld? Heeft hij soms iemand leren kennen? Hield hij iets geheim? Want als dat zo is, moet je het me vertellen. Het is belangrijk.’

Alex schudt zijn hoofd en schraapt met de neus van zijn schoen over de stoep. Op dat moment toetert zijn moeder en ze stapt uit haar stationwagen, die een eindje verderop aan de stoeprand staat.

‘Daar is mijn moeder.’

Carol gaat rechtop staan en wisselt een blik met Kiki Daugherty. Kiki wuift. Ze heeft het aan Kiki verteld en Kiki zei alles wat je als bezorgde moeder wilt horen. Carol kijkt jaloers toe terwijl die andere moeder haar kind afhaalt. Als er al een beschuldiging in Kiki’s strakke blik ligt, iets in de trant van: ‘Welke moeder laat haar kind dit overkomen?’ dan verbergt ze die, zodat Carol die niet kan zien. Carol haast zich naar het schoolgebouw.

In Jamies klaslokaal krijgt Carol een kop koffie van zijn lerares Andrea Preston, een zeventwintigjarige zwarte vrouw.

‘We houden kringgesprekken waarin we de kinderen bijbrengen dat ze niet met vreemden moeten praten en ook geen lift van vreemden moeten aannemen. En gisteren hebben we dat nog eens extra—’

‘Ja. Ja.’ Carols woorden weerkaatsen hol tegen het linoleum. ‘Jamie is heus oud genoeg om dat allemaal te weten. Ik kwam alleen om me er nogmaals van te vergewissen dat op school alles goed was. Het ging toch goed met hem, hè?’ Er klinkt nu paniek

door in haar stem. Misschien was het allemaal niet zoals ze dacht.

‘Hij deed het goed. Heel goed,’ zegt de lerares langzaam en ze glimlacht er gepijnigd bij, alsof ze een verborgen betekenis wil leggen in de lege woorden. ‘Wat problemen met breuken, maar niets om over naar huis te schrijven. Kon ik u maar iets vertellen waar u wat aan hebt.’ Preston neemt Carol behoedzaam op.

Carol beseft opeens hoe jong de lerares nog is en dat ook zij er kapot van is. Ze vindt dat ze de vrouw zou moeten troosten, maar hoe? ‘Mag ik zijn spullen uit zijn kastje halen?’

De lerares knikt.

Wat voor een gazon moet doorgaan voor het verslonsde huis is op donderdagochtend paarsgrijs van de rijp. Tad zit achter het stuur van een bestelbus, een bejaarde Ford Econoline met geblindeerde achterruiten, naar een flauw ochtendprogramma op de radio te luisteren. Hij is op veilige afstand gebleven van Rooster, die heen en weer loopt over de veranda en een sigaret rookt.

Er komt een onberispelijke zwarte Cutlass Supreme T-top met getinte ruiten naar het huis gereden. Er stapt een gezette man uit in een ietwat glimmend pak van een paar honderd dollar. Hij draagt gouden sieraden en een zonnebril, en hij heeft een kaal hoofd. Het is Oscar Riggi. Hij is de grote man.

Rooster houdt op met ijsberen.

Tad springt uit de bestelbus en loopt door een wolk uitlaatgas van de Econoline op de man af. ‘Hoe gaat het met u, meneer Riggi?’

Tad slijmt, maar daar doet Rooster niet aan mee. Hij weet dat hij niet een-twee-drie te vervangen is.

‘Rooster. Tad. Hoe gaat het hier? Hoe is het met ons pakketje?’

‘Alles picobello in orde en keurig ingeladen, meneer,’ antwoordt Tad en onwillekeurig kijkt hij naar de bestelbus en denkt dan aan het met tapijt beklede gat in de bodemplaat. Hij geeft een klopje op de zijkant van de bus.

Riggi kijkt door Tad heen alsof hij een wolk uitlaatgas is. ‘Ik neem aan dat alles soepel is verlopen, Rooster?’

‘Ja, reken maar, chef.’ Rooster schiet zijn sigarettenpeuk in Tads richting. Niet recht op hem af, maar in zijn richting. Net zo ver bij Tad vandaan dat die er niets van kan zeggen.

Riggi loopt de paar treden naar de veranda op en stopt Rooster een stevige rol biljetten in kleine en middelgrote coupures toe die met een elastiek bij elkaar worden gehouden. Rooster haalt er nonchalant zijn duim overheen en stopt het geld weg.

Riggi geeft hem, niet zonder genegenheid, een tikje tegen zijn achterhoofd. ‘Op jou kan ik rekenen, hè?’

‘Dat klopt, Oscar.’

Tad voegt zich bij hen. Hij is veel groter dan beide mannen en toch voelt hij zich zwak en geïntimideerd in hun aanwezigheid.

Zonder zijn blik van Rooster af te wenden, haalt Riggi een stapeltje papieren uit zijn binnenzak en geeft die aan Tad.

‘Dit is het adres van de andere afhaalopdracht. Instructies over de route die je moet nemen. Je bestemming staat er ook bij. Leer het uit je hoofd of noteer het in geheimschrift, je ziet maar. Daarna vernietig je het. Er zit ook reisgeld bij.’

Tad luistert, probeert helder te kijken, alsof hij de situatie onder controle heeft. ‘Oké. Oké.’

‘Je belt me om de acht uur, ongeacht waar je bent. Gesnopen? Ik wil dat mijn telefoon om de acht uur overgaat.’

‘Gesnopen.’

‘Waar ga je me bellen?’

‘Waar ik ook ben, iedere acht uur.’

Riggi glimlacht zuur, alsof hij bedorven jam proeft. ‘Je krijgt de rest van het geld zodra je terug bent.’

‘Ja, meneer.’

Riggi draait zich om en kijkt naar hem. ‘Wat sta je hier nog?’

Tad haast zich naar de bestelbus, stapt in en rijdt weg.

Riggi draait zich weer om naar Rooster. ‘Heb je al ontbeten?’